

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ
Ετησίᾳ δρ. 12.—
Ἑξάμηνος 6,50
Τρίμηνος 3,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ
Ετησίᾳ φρ. 15.—
Ἑξάμηνος 8.—
Τρίμηνος 4 50

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰανουαρίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. **Ἐξωτερικ.** λεπ. 35
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθολαίου

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 8

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ἐγώ, πού ἐζησα πολὺν καιρὸ σὲ στενὴ συνάφεια μὲ τὸν Καρδούλη, μπορῶ νὰ βεβαιώσω πῶς γελοῦσε, καὶ συχνὰ μάλιστα σὲ τρόπο πού μὲ πείραζε. Τό γέλιο του βέβαια δὲν ἦταν ἀκριβῶς ὅμοιο μὲ τοῦ ἀνθρώπου* ὁπωστὴποτε ὅμως, ἅμα ἓνα πρᾶγμα κινουῦσε τὴν ἰλαρότητά του, ἔδλεπες τὶς ἄκρες τοῦ στόματός του νὰ τραβιῶνται πίσω, τὰ βλέφαρά του νὰ ζαρώνουν, τὰ σαγῶνιά του νὰ κουνιῶνται γρήγορα-γρήγορα καὶ τὰ μαῦρα του μάτια νὰ βγάζουν σπίθες σαν καρβουνάκια ὅταν τὰ φυσᾶς.

Ὡ, πότες φορές τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ σημεῖα τοῦ γέλιου του δὲν τὰ παρτήρησα σὲ περιστάσεις πού πλήγωσαν πολὺ τὸν ἐγωισμὸ μου!.

— Τώρα πού ντύθηκες, μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης, ἀφοῦ φόρεσα καὶ τὸ ἀνθοστόλιστο

καπέλλο μου, θὰ ἐτοιμασθοῦμε, γιὰ νὰ δώσουμε αὔριο, πού εἶναι πανηγύρι, μιὰ μεγάλη παράσταση. Σ' αὐτὴ θὰ γίνῃ κι' ἡ πρώτη σου ἐμφάνις.

Ρώτησα τί θὰ πῇ «ἐμφάνις» κι' ὁ Βιτάλης μοῦ ἐξήγησε, ὅτι θὰ παρουσιάζομεν γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κόσμον. νὰ παίξω κωμωδία.

— Προτῆτερα ὅμως, ἐπρόσθεσε, καὶ τῶρ' ἀμέσως, πρέπει νὰ σοῦ μάθω, τὸ ρόλο σου.

— Καὶ τί θὰ πῇ ρόλο; ξαναρώτησα.

— Ρόλος! μὲ διόρθωσε ὁ Βιτάλης. Ρόλος εἶναι ὅ,τι θὰ πῇς καὶ θὰ κάμῃς στὴν παράσταση. Δὲ σὲ πῆρα, ξέρεις, μαζί μου γιὰ νὰ σοῦ δίνω μόνο τὴν εὐχαρίστηση τῶν ταξειδιῶν. Ἄ, δὲν εἶμαι τόσο πλούσιος. Σὲ πῆρα γιὰ νὰ μοῦ ἐργάζεται κι' ἡ ἐργασία σου θὰ εἶναι νὰ παίξῃς κωμωδίες μὲ τὰ σκυλὰ μου καὶ μὲ τὸν Καρδούλη.

— Μὰ δὲν ξέρω νὰ παίξω κωμωδίες! φώναξα τρομαγμένος.

— Ἐννοια σου καὶ θὰ σὲ μάθω. Νομίζεις πῶς ἀπὸ φυσικὸ τοῦ ὁ Κάπης περπατεῖ ἔτσι ὁμορφα μὲ τὰ δυὸ παιγὰ ἢ πῶς ἀπὸ εὐχαρίστησής της ἡ Δούλη χορεύει στὸ σχοινί; Ὁχι! Ἐμαθα ν. Καὶ μάλιστα παιδεύτηκαν πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ ποκτήσων αὐτὰ τὰ χαρίσματα, καθὼς καὶ τὰλλα πού τοὺς κάνουν καλοὺς ἡθοποιούς. Λοιπόν, θὰ ἐργασθῇς καὶ σὺ γιὰ νὰ μάθῃς τοὺς διάφορους ρόλους, πού θὰ παίξῃς μαζί τους. Κι' ἐμπρός, ἄς ἀρχίσουμε!

Ὡς ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, εἶχα ὁλωςδιόλου χωριάτικες ιδέες. Ἐνόμιζα π.χ. πῶς ἐργασία εἶναι νὰ τραφῇς, νὰ ὀργώνῃς, νὰ σχίζῃς δένδρα, νὰ κόβῃς πέτρες* δὲν ἐφανταζόμουν ἄλλο τί.

— Τὸ ἔργο πού θὰ παίξουμε, ἐξακο-

λούθητε ὁ Βιτάλης, ὀνομάζεται: «Ὁ ὑπηρέτης τοῦ κυρίου Καρδούλη» ἢ «Παῖς ἀπ' τοὺς δυὸ εἶναι πὶὸ ζῶο;» Νὰ κι' ἡ ὑπόθεσις: Ὁ κύριος Καρδούλης ἔχει ὡς τώρα ἕνα ὑπηρέτη, πού τὸν εὐχαριστεῖ



«Ὁ κλέφτης θὰ κοιμηθῇ νησιτικός!» (Σελ. 50, στ. α')

στὴν ἐντέλεια, τὸν Κάπης. Ὁ Κάπης ὅμως γεροντὴς κι' ὁ κύριος Καρδούλης θέλει ἄλλον ὑπηρέτη. Ὁ Κάπης ἀναδέχεται νὰ τοῦ βρῇ. Καὶ τοῦ παρουσιάζει γιὰ διάδοχό του, ὅχι πιά ἓνα σκύλο, ἀλλὰ ἓνα χωριάτικο παιδί, πού τὸ λένε Ρεμῆ.

— Σὺν καὶ μένα;

— Ὁχι, σὺν καὶ σένα, ἀλλὰ σένα τὸν ἴδιο. Κι' ἐρχεται ἀπ' τὸ χωριὸ σου, γιὰ νὰ μῆναι στὴν ὑπηρεσία τοῦ κ. Καρδούλη.

— Οἱ πῆναι δὲν ἔχουν ὑπηρέτες.

— Στὶς κωμωδίες ἔχουν. Ἐρχεσαι λοιπόν, σὲ βλέπει ὁ κύριος Καρδούλης καὶ τοῦ φαίνεται βλάκας.

— Ἄ, δὲ μᾶρσσει αὐτό...

— Τί σὲ πειράζει; Ἐταί το λέμε, γιὰ νὰ γελάσῃ ὁ κόσμος... Καὶ τώρα φαντάσου πῶς μπαίνει ἀληθινὰ ὡς ἓνα σπῆτι γιὰ ὑπηρέτης καὶ σοῦ λένε, παραδείγματος χάρι, νὰ βάλῃς τραπέζι. Τί θὰ κάμῃς; Νὰ ἴσα-ἴσα τὸ τραπέζι πού θάχουμε στὴν παράσταση. Ἐλα, στρώσε το.

Στὸ τραπέζι ἐκεῖνο ἦταν πιάτα, ἓνα ποτήρι, ἓνα μαχαίρι, ἓνα πηροῦνι, μιὰ πετσέτα, ἓνα τραπέζομάντυλο. Πῶς ἔπρεπε νὰ τὰ τοποθετήτῃ ὅλ' αὐτά; Δὲν ἤξερ'



«Ἀρχίσαν νὰ φωνάζω:—Μιὰ!.. Μιὰ!..»
(Σελ. 42, στ. θ')

από πού γάρχω. Καί καθώς στεκόμουν γυρτός μπροστά, με τα χέρη ἀπλωμένα, με τὸ στόμα ἀνοικτό, ὁ κύριός μου ἐβλεπε τὰ γέλια καὶ κτύπησε τὰ παλαμάκια.

— Μπράβο, μὴ γώνιαζε, μπράβο! Παί-
ζεις μὲ τὴ φυσιογνωμία θαυμασία! Τὸ
παιδί πού εἶχα πρὶν ἀπὸ σέ, ἔπαιρνε ἕνα
ὑψος ἐπιτηδευμένο, πού ἐλεγε στὸν κόσμον
καθάρ: «Τώρα να ἰδῇτε τὴ ὠραία πού θὰ
κάμω τὸ βλάκα». Ἐσὺ δὲν τὸ λές, ἐσὺ
εἶσαι. Ἄ, ἡ ἀφέλειά σου εἶναι θαυμαστή.

— Δὲν ξέρω τί πρέπει νὰ κάμω...

— Μὰ γι' αὐτὸ εἶσαι τέλειος. Αὐριο,
μεθαύριο, θὰ ξέρεις καλὰ τί πρέπει νὰ κά-
νεις. Τότε ὅμως πρέπει νὰ θυμηθῇς τὴν
ἀμνηχανία πού αἰσθάνεσαι τώρα καὶ νὰ
προσποιεῖς ἐκεῖνο πού δὲν θὰ αἰσθάν-
εσαι πιά. Ἄν κατορθώσης νὰ ξαναβρῇς
αὐτὴ τὴ στάση, σὺ τὸ ὑψος πού ἔχεις
τώρα, σοὺ προλέγω τὴ μεγαλότερη ἐπι-
τυχία. Τί εἶναι ὁ ρόλος σου στὴν κωμωδία
μου; Ἕνα χωριατόπουλο πού
δὲν εἶδε καὶ δὲν ξέρει τίποτα.

Μπαίνει στοῦ κυρίου Καρ-
δούλη καὶ δείχνεται πρὸ ἀμα-
θίας, πρὸ κουτός, πρὸ ζῶο ἀπὸ
τὸ ζῶο, τὸν πύθηκο. Γι' αὐτό,
εἶδες, τὴν ὀνομάζω: «Ποῖος ἀπ'
τοὺς δύο εἶναι πρὸ ζῶο;» Ὁ
πύθηκος δηλαδὴ ἦ τὸ παιδί; Πρὸ
ζῶο ἀπ' τὸν Καρδούλην νὰ ὁ
ρόλος σου! Γιὰ νὰ τὸν ἐπαίξεις
τέλεια, ἔπρεπε νὰ ἔμενες ἐτσι,
ὅπως εἶσαι αὐτὴ τὴ στιγμή.
Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο,
πρέπει νὰ τὸ θυμᾶσαι καί, με-
τὴν τέχνη, νὰ ξαναγίνεσαι.

«Ὁ ὑπὲρτης τοῦ κυρίου Καρδούλη»
δὲν ἦταν μεγάλη κωμωδία· μόλις βαστοῦσε
εἴκοσι λεπτὰ. Οἱ δοκιμὲς ὅμως βάσταξαν
περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες, γιατί ὁ Βιτά-
λης μᾶς ἐβάλε, καὶ μένα καὶ τὰ σκυλιά, νὰ
κάνουμε τὸ ἴδιο πρᾶγμα δύο, πέντε, δέκα
φορές. Γιατί καὶ τὰ σκυλιά εἶχαν ξεχάσει
μερικὰ μέρη τοῦ ρόλου τους κι' ἔπρεπε νὰ
τὰ ξαναμάθουν.

Με μεγάλο μου θαυμασμό εἶδα τότε
τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴ γλύκα τοῦ κυρίου μας.
Στὸ χωριό μου βέβαια δὲν φέρνουνταν
ἐτσι στὰ ζῶα οἱ βρισιές, οἱ βλαστήμιες
καὶ τὸ ξύλο ἦταν ἡ μόνη «μέθοδος ἀνα-
τροφῆς» πού μεταχειρίζονταν γι' αὐτά.

Ὁ Βιτάλης ὅμως, ὅλο τὸ διάστημα
τῆς πρόβας, οὔτε μίαν φορὰ δὲν ἐθύμωσε.
οὔτε μίαν φορὰ δὲν ἐδολαστήριζε.

— Ἐλάτε, παιδιά, ἀπὸ τὴν ἀρχή, μᾶς
ἐλεγε σοβαρά, ὅταν δὲν κάναμε ὅπως ἔ-
πρεπε μίαν σηνή. Ἀσχημα, Κάπη! Δὲν
προσέχεις, Καρδούλη! Ὁ σῆς μαλῶσω!
Αὐτὸ ἦταν ὅλο· κι' ὅμως ἦταν ἀρκετό.

— Λοιπόν, μὴ εἶπε ἄλλο τελεσιώταμα
τί λές, θὰ μάθεις νὰ παίξεις καὶ σὺ;

— Δὲν ξέρω.

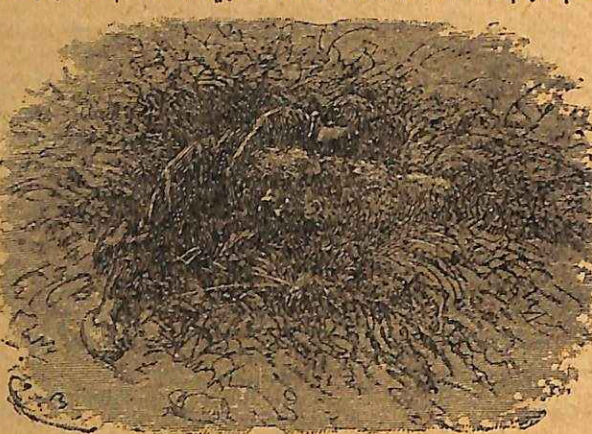
— Σιγάρεται.

— Μάρεται.

— Ἐ, τότε θὰ μάθεις. Εἶσαι ἔξυπνος
καί, τὸ κυριώτερο, προσεκτικός. Με προ-
σοχή κι' ὑπακοή, ὅλα κανέναν τὰ κατορ-
θώνει. Ἰδὲς τὰ σκυλιά μου καὶ σύγκρινέ
τα μὲ τὸν Καρδούλη. Ὁ Καρδούλης εἶναι
ἴσως πρὸ ζῶηρος, πρὸ ἔξυπνος, μὰ δὲν
ἔχει ὑπακοή. Μαθαίνει εὐκολὰ ὅ,τι τοῦ
διδάσκω, μὰ τὸ ξεχνᾷ ἀμέσως. Ἐπειτα,
δὲν κάνει ποτέ του μ' εὐχαρίστηση ὅ,τι
τοῦ ζητῶ. Πάντα μὲ τὸ σταν-ὸ, καὶ
πάντα ἔτοιμος νὰ ἐπαναστατήσῃ. Τέτοιο
εἶναι τὸ φυσικὸ του καὶ γι' αὐτὸ δὲν θυ-
μώνω. Ὁ πύθηκος δὲν ἔχει, σάν τὸν
σκύλο, τὴ συναίσθηση τοῦ καθήκοντος
καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πολὺ κατώτερός του.
Τὰ ἐννοεῖς αὐτά;

— Ναί... νομίζω...

— Λοιπόν, παιδί μου, νὰ εἶσαι προ-
σεκτικός, νὰ εἶσαι ὑπάκουος καὶ νὰ κά-
νεις ὅσο μπορείς καλύτερα ὅ,τι πρέπει
νὰ κάνεις. Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν στὴ ζωὴ!



«Εἶχα ἕνα φίλο!» (Σελ. 50, στ. β').

Καθὼς μιλούσαμε ἐτσι, ξεθαρρεύτηκα
νὰ τοῦ πῶ, ὅτι περισσότερο ἀπ' ὅλα ἐ-
θαύμασα τὴ μεγάλη ὑπομονὴ πού ἔδειξε
στὶς δοκιμὲς, καὶ μὲ τὰ σκυλιά, καὶ μὲ
τὸν Καρδούλη, καὶ μὲ μένα.

— Πῶς φαίνεται, μὴ ἀποκρίθηκε,
ὅτι ὡς τώρα δὲν ἔζητες πρᾶξ μὲ χω-
ριάτες, πού εἶναι σκληροὶ στὰ ζῶα καὶ
νομίζουν πῶς πρέπει νὰ τὰ κυβερνοῦν
μὲ τὸ ραβδί πάντα σηκωμένο.

— Ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα ὅμως με-
ταχειρίζονταν πολὺ μαλακὰ τὴν ἀγε-
λάδα μας, τὴν Κοκχίνω.

— Καλὰ ἔκανε, μπράβο της! Ὁ πῆ
πῶς ἤξερε κάτι πού δὲν τὸ πολυξέ-
ρουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξοχῆς: ὅτι λίγα
πράγματα κατορθώνει κανέναν μὲ τὸ κα-
κό, ἐνῶ μὲ τὸ καλὸ κατορθώνει πολλὰ,
γιὰ νὰ μὴν πῶ ὅλα. Ἐγώ, γιὰ νὰ μὴ
θυμῶνω ποτέ μὲ τὰ ζῶα μου, μπόρεσα
νὰ τὰ κάμω ὅ,τι εἶναι. Ἄν τὰ κτυποῦ-
σα, θὰ ἦταν περίεργα, κι' ὁ φόβος βλάπτει
τὴν ἐξυπνάδα. Ἐπειτα, ἂν παρασυρό-
μουν ὅλο νὰ θυμῶνω, οὔτ' ἐγὼ θὰ ποκοτύσα
αὐτὴ τὴ μεγάλη ὑπομονή, πού μ' ἔκαμε
νὰ κερδίσω καὶ τὴ δική σου ἐμπιστοσύ-
νη. Ὅποιος διδάσκει τοὺς ἄλλους, διδά-
σκεται κι' ὁ ἴδιος. Τὰ σκυλιά μου μὴ οὐ

ἔδωσαν τόσα μαθήματα, ὅσα ἐπῆραν κι'
ἐκεῖν' ἀπὸ μένα. Τοὺς δυνάμωσα τὴν
ἐξυπνάδα· μὴ ἔφτιασαν τὸ χαρακτήρα.

Αὐτὸ πού ἄκουσα, μὴ φάνηκε τόσο
παράξενο, πού γέλασα χωρὶς νὰ θέλω.

— Τί, δὲν τὸ πιστεύεις, πῶς ἕνα
σκύλι μπορεῖ νὰ δώσῃ μαθήματα ὅσον
ἄνθρωπο; Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ ἀληθι-
νό. Σκέψου λιγάκι. Τὸ σκύλι δὲν παίρ-
νει παράδειγμα ἀπὸ τὸν κύριό του;

— Ὁ, ναί!

— Γιὰ φαντάσου λοιπόν, ἂν, τὴν
ὥρα πού διδάσκω τὸν Κάπη, ἄφρινα νὰ
μὲ παραφέρῃ ὁ θυμός. Τί θάκανε ὁ Κά-
πης; Ὁλὸ μάθαινε κι' αὐτὸς νὰ παραφέ-
ρεται, νὰ θυμῶνῃ, δηλαδὴ θὰ τὸν χὰ-
λοῦσε τὸ παράδειγμά μου. Γιατί τὸ σκύλι
εἶναι πάντα ὁ καθρέφτης τοῦ κυρίου του·
κι' ὅποιος βλέπει τὸν ἕνα, βλέπει τὸν
ἄλλο. Δεῖξε μου τὸ σκύλο σου, νὰ σοὶ
πῶ ποῖος εἶσαι. Ὁ σκύλος τοῦ κακού-
ρου εἶναι κακοῦργος, τοῦ κλέφτη κλέ-
φτει, τοῦ κουτοχωριάτη κουτοχωριάτης·
τοῦ καλοῦ κι' εὐγενικοῦ ἀνθρώπου κα-
λὸς κι' εὐγενικός.

Οἱ συνάδελφοί μου, — τὰ σκυλιά κι' ὁ
πύθηκος, — ἦταν συνειθισμένοι νὰ παροῦ-
σιάζονταν στὸν κόσμον· κι' ἡ αὐρινὴ μέρα
πού ἔφθανε, δὲν τοὺς συγκινοῦσε καθό-
λου. Αὐτοὶ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν ὅ,τι
εἶχαν κάμῃ ἐλατό, ἴσως χίλιες φορές ὡς
τώρα. Ἐγὼ ὅμως φοβόμουν. Τί θάλεγε
ὁ Βιτάλης, ἂν δὲν ἐπαίξα καλὰ;... Τί
θάλεγαν οἱ θεατές; Ἡ ἀντυχία αὐτῆς
μ' ἐκράτησε ἄγρυπνο πολλὴν ὥρα καὶ
ὅταν ἀποκοιμήθηκα, εἶδα στὸν ὕπνο μου
ἀνθρώπους νὰ μὲ περιγελοῦν καὶ νὰ βα-
ντοῦν τὴν κοιλιὰ τους ἀπὸ τὰ πολλὰ γέ-
λια...

Γι' αὐτὸ εἶχα πολὺ μεγάλη συγκί-
νηση ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, ξεκινήσαμε
ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ πᾶμε στὴν
πλατεῖα, ὅπου θὰ κάναμε τὴν παράστασή.

Προπορεύονταν ὁ Βιτάλης, μὲ τὸ κα-
ρὸ ψιλά, μὲ τὸ στῆθος μπροστά, καὶ
ρῦθμιζε τὸ βήμα μὲ χέρι καὶ μὲ πόδια,
παίζοντας ἕνα βάλσι μὲ μίαν μετὰλλινὴ
φλογέρα. Ἀκολουθοῦσε ὁ Κάπης, πού
τὸν καθάλλεινε ὁ Καρδούλης μὲ στολή
ἄγγλου στρατηγοῦ, — μπλούζα καὶ παν-
τέλλο κ.λ.α.κ., μὲ μεγάλο φτερό. Ἐπειτα
σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, ἀπὸ σεβασμὸ τάχα,
ἔρχονταν, στὴν ἴδια γραμμῇ, ὁ Ζερ-
μίνος κι' ἡ Δούλη. Κ' ἐγὼ ἀποτελοῦ-
σα τὴν οὐρὰ τῆς πομπῆς, πού μ' αὐτὸ τὸ
ἀραιώμα, ἔπαινα κάμποσο τόπο στὸ δρόμο.

Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' τὴν πομπή
μας, κινοῦσαν τὴν προσοχή οἱ «διαπερα-
στικοὶ ἦχοι» τῆς φλογέρας πού ἐμπαιναν
στὰ σπείτια καὶ ξυπνοῦσαν τὴν περιέρ-
γεια τῶν κατοίκων τοῦ Οὐσσέλ. Ἐτρε-
χαν στίς πόρτες, γιὰ νὰ μᾶς ἰδοῦν· τὰ
μπερνετάκια ὀλων τῶν παραθύρων σὴ
κάνονταν βιαστικά.

Μερικὰ παιδιά μᾶς ἀκολούθησαν· με-
ρικοὶ χαζοχωριάτες ἐνώθησαν μαζί τους·
κι' ἐτσι, ὡς πού νὰ φθάσουμε στὴν πλα-
τεῖα, εἶχε σχηματισθῇ πίσω μας σωστὴ
διαδήλωση.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ "ΨΥΛΛΑ ΒΟΥΝΑ"

Ο ΛΥΚΟΣ

Ἀπὸ κάποιο μακρινὸ βουνό ξεκίνησε
ὁ λύκος,

Ὅταν πείνασε πολὺ συλλογίστηκε:
«Σ' ἕνα λύκο σάν καὶ μένα, δὲν πᾶει
νὰ κυνηγᾷ τὴν ἀλεπού. Πόσο θὰ ζήτω
ἀκόμα; Ἕνα χρόνο, δύο; Πρέπει νὰ κα-
θίσω τραπέζι σὲ μεγάλη τσελιγκάτα».

Νὰ πούμε τὴν ἀλήθεια, ὁ λύκος μὲς
εἶναι λίγο ἡλίκιωμένος· φέτος ἔκλεισε
τὰ δεκατρία γέραςα. Ἀλλάξε τὸ μαλ-
λί του, μὰ τὴ γνώμη του καὶ τὴν κεφα-
λή του δὲν τὴν ἄλλαξε. Πάντα στὰ
καλὰ κοπάδια εἶναι ὁ νοῦς του.

Χτὲς τὸ βράδυ εἶδε στὸν ὕπνο του
ὡς ἔπεσε μέσα σὲ τρεῖς χιλιάδες ἄ-
σπρα πρόβατα. Ἀπὸ τότε δὲν μπόρεσε
νὰ κοιμηθῇ. Ξεκίνησε καὶ πᾶει νὰ τὰ βρῇ.

Πέρασε βουνὰ καὶ βουνά. Δάση ἀπὸ
ἐλάτα καὶ ἀπὸ πεῦκα, ἀπὸ καστανιές κι
ἀπὸ ὀξυές.

Περπάτησε τὰ φαράγγια καὶ τίς ρά-
γες. Τράκ, τράκ, τράκ! τὸ πάτημά του
χτυποῦσε δυνατὰ, σὰ νὰ ἦταν πεταλω-
μένος.

Τ' ἀγρίμια, πού τὸ γνωρίζουν αὐτὸ
τὸ περπάτημα, ἔτρεξαν στὴν τρύπα τους.
Πρῶτὴ ἡ ἀλεπού, καθὼς ἦταν ξαπλω-
μένη σὲ μίαν πέτρα, ἔτρεξε καὶ χώθηκε
στὸν τρίτο διαδρόμο τῆς φωλιάς της.

«Γιὰ νὰ φεύγῃ ἡ ἀλεπού, εἶπε ὁ ἄ-
σβός, κάποια μεγάλη δουλειὰ τρέχει»·
καὶ μπῆκε σὲ μίαν ξένη τρύπα πού τὴ
βρῆκε ἄδεια.

«Γιὰ νὰ φεύγῃ ὁ ἄσβός, εἶπε τὸ κου-
νάβι, δὲν εἴμαστε καλὰ. Κάποιος καλὸς
κυνηγὸς θὰ βγῇκε ἐδῶ κάτω. Ἄς καθί-
σω, νὰ μὴν πᾶν τὸ τομάρι μου στὴν ἀ-
γορά».

Μπῆκε μέσα στὸν κορμὸ ἐνὸς δέν-
τρου ἐκατὸ χρόνων. Ἐκεῖ ἦταν τὸ πα-
τρικό του. Ἐκεῖ μέσα ἡ μάνα των τοῦς
εἶχε δώσει τὸ καλὸ γουναρικό πού φο-
ροῦν αὐτὸ καὶ τ' ἀδέρφια του.

«Ἀρμό, ἀρμό», εἶπε ὁ σκαντζόχοι-
ρος καὶ χάρθηκε. Ἀπὸ τὸν πολὺ τὸ φόβο
του δὲν πρόφτασε οὔτε νὰ τινάχῃ· μέσα
στ' ἀγκάθια του ἔσερνε πολλὰ ξερά φρύ-
γανα.

Μόνον ἡ νυγίτσα δὲν τρύπωσε ἀκόμη.
Ἐτρεχε στὰ κλαριά μᾶς θεόρατης κα-
στανιάς σὰ νὰ ρωτοῦσε: «τί εἶναι; τί
τρέχει;»

Δὲν μπορεῖ ἡ νυγίτσα νὰ ζήσῃ, ἂν δὲ
μάθῃ ὅλα τὰ νέα. Κοίταζε παντοῦ μὲ
τίς γυαλιστερές χανερτίτσες τῶν ματιῶν

της, μὰ κανεὶς δὲ βγῇκε νὰ τῆς πῇ τί-
ποτα. Κι' ἡ πρὶ φλύαρη νυγίτσα εἶχε
κρυφτῇ.

«Γιὰ νὰ κρυφτοῦν ὅλες οἱ γειτόνισ-
σες, συλλογίστηκε, θὰ πῇ πῶς κάτι σο-
βαρὸ τρέχει. Ἄς πᾶμε, μὴν ἐρθοῦν τί-
ποτα σκάγια».

Ἀπάνω σ' ἕνα ψηλὸ κλῶνο κάθισε
ἀκίνητη, καὶ μαζεύτηκε ἐτσι πού νὰ
φαίνεται ἕνα μὲ τὸ κλαδί.

Ὁ λύκος ὅλα αὐτὰ τὰ καταλάβαινε.
Ὁ ἄερας τοῦ ἔφερνε τὴ μυρουδιά τῶν
ἀγριμιῶν πού ἔφευγαν. Εἶδε καὶ τὰ χνά-
ρια μερικῶν, καὶ κούνησε τὸ κεφάλι
του.

«Ἐννοια σας, εἶπε, καὶ δὲ βγῇκα
γιὰ σῆς. Πάω γιὰ καλὸ τραπέζι. Γιὰ
ἕνα λύκο πού βλέπει στὸν ὕπνο του τρεῖς
χιλιάδες πρόβατα, δὲν ἀξίζει τίποτα»·
καὶ προχώρησε.

Ἡ πείνα του μεγάλωσε. Ἡ δίψα του
γιὰ αἷμα ἀκόμη περισσότερο. Ἀκόνιζε
τὰ δόντια του· ἔκοβαν σάν τὸ καλύτερο
μαχαίρι· ἦταν ἔτοιμος.

Μέτα στ' ἄσπρα πρόβατα ἄρχισε νὰ
ὀνειρεύεται τώρα καὶ ἕνα μαῦρο στή μέ-
ση. Ἕνα μὲ χαίμαλι. Μπορεῖ νὰ εἶναι
τὸ λάγιο ἀρνί. Ἐτσι, σὲ κάποιο πρό-
βατο χαϊδεμένο ἀπὸ τὸν τσελιγκά ἤθελε
νὰ πέτῃ.

Ἀπὸ περπάτησε πενήντα χιλιόμε-
τρα, ἔτρεξε στὰ Τρίκορρα. Σταμάτησε
εὐχαριστήμενος. Ἄκουσε τὰ κουνούνια
ἀπὸ τὰ κοπάδια τοῦ Γεροθανάση: «Μπρά-
βο, Θύμιο» εἶπε, γιατί τὰ γνώρισε τίνος
εἶναι.

Στὴν καλύτερη ὅμως στιγμή, τὴ
στιγμὴ πού ἐτοιμάστηκε νὰ χιμήσῃ, ἔ-
ξαφνα εἶδε δύο ξαδέλφους τοῦ μπροστά·
τὸ Μοῦργο καὶ τὸν Πιστό. Οἱ δύο αὐτοὶ
μαντρόσκυλοι τοῦ Γεροθανάση πῆδησαν
ἀπάνω του· μίαν τουφεκιά ἀκούστηκε,
δευτέρη, τρίτη.

Φώναξαν οἱ τσοπάνηδες, τὸ κοπάδι
ἀναταράχτηκε, σκύλοι γάβγισαν μα-
κριά, ἡ ταραχὴ ἀπλώθηκε ἀπὸ ράχη σὲ
ράχη.

«Ἐαδέρφια, ἔρχομαι ἀπὸ ξένον τόπο,
εἶμαι πεινασμένος καὶ δὲ θὰ φύγω!

Αὐτὰ θὰ ἔλεγε ὁ λύκος στοὺς ξαδέρ-
φους τοῦ τοῦς σκύλους, ἂν ἤξερε πῶς ἔ-
παιρναν ἀπὸ λόγια. Μὰ ἐπειδὴ ξέρεται
πῶς δὲν παίρνουν, ἐτοιμάστηκε. Ὅποιος
μείνῃ ζωντανός.

Τότε ἄρχισε τὸν πόλεμον καὶ μὲ τοὺς
δύο. Ἀπάνω στὸ σέβερκο του ἐνίσωσε σα
μαχαίρια τὰ δόντια τῶν σκύλων. Μὰ
κι αὐτός, ξεφεύγοντας, χύθηκε νὰ τοὺς
ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος. Κυλισμένοι
κάτω, φαίνονται σκύλοι κι οἱ τρεῖς· καὶ
ἀπὸ φαίνονται λύκοι καὶ οἱ τρεῖς.

Ὁ λύκος εἶχε νὰ κάμῃ μὲ δύο. Ἐ-
πρεπε νὰ σκοτώτῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο,

νὰ μείνῃ μ' ἕνα, ὕστερα νὰ νικήσῃ κι'
αὐτόν, καὶ νὰ ὀρμήσῃ στὰ πρόβατα. Γιατί
δὲν ἔπαυε νὰ τὰ συλλογίζεται μέσα στὶς
δαγκωματιές.

Κι' ἀλήθεια ὁ ἕνας σκύλος, ὁ Πιστός,
δὲ θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ πολὺ στὴ
μάχη. Ἐράγει μίαν φοβερὴ δαγκωματιά
στὴν κοιλιὰ. Τὸ αἷμα ἔτρεχε, ὁ Πιστός
δάγκανε ἀκόμη, ἡ δύναμή του ὀμῶς
ὅσο πῆγαινε καὶ λιγότερευε.

Μὰ νά, ἕνας ἄλλος φοβερός μαντρό-
σκυλος, ὁ Κίτσος, ἔφτασε ἀπὸ κάτω,
γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἄλλους. Αὐτὸς τοῦ
ρίχτηκε μὲ περισσότερη λύσσα. Τώρα
ἦταν ἕνας μὲ τρεῖς.

Πολέμησε καὶ μὲ τοὺς τρεῖς· δὲν ξέ-
χασε πῶς εἶναι λύκος. Μὰ ἦταν πολὺ
δυνατός. Εἶναι πιστοὶ μῆνες, ὀλόκληρο
χρόνον τὸν περιμένουν· τόσες νύχτες γά-
βισαν γι' αὐτόν.

Ὁ λύκος δὲν μπόρεσε νὰ σταθῇ σὲ
τρεῖς ἐχθρούς ἐνωμένους. Εἶχε μίαν πλη-
γὴ μεγάλη στὸ σέβερκο, εἶχε σκισμένο τὸ
δεξιὸ πλευρό, κι' ἄλλες πληγὲς μικρότε-
ρες στὸ κεφάλι, στὰ πόδια καὶ στὴν οὐρά.

Καὶ ὅμως κατάρθωσε νὰ τοὺς ξεφύ-
γῃ. Σὲ μίαν στιγμὴ μάζεψε ὅλη του τὴ
δύναμη καὶ τινάχτηκε μακριά.

Ὁρμησαν οἱ σκύλοι ἀπὸ κοντά, τὸν
ἄρπαξε ὁ ἕνας, μὰ πάλι ὁ λύκος ἔμεινε
μοναχός του, καὶ χάθηκε.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ σκύλοι τὸν
κυνήγουν. Ὁ Πιστός ἔπεσε στὸ δρόμο·
οἱ ἄλλοι δύο τρέχουν κοντὰ στὸ λύκο.
Τὸν ἴδιο δὲν τὸν βλέπουν, ἀκοῦν ὅμως
τὸ περπάτημά του ἢ νιώθουν τὴ μυρου-
διά του. Τὸν πηγαίνουν ἀπὸ ράχη σὲ ράχη.

Ὁλη ἐκείνη τὴ νύχτα τὸν κυνηγοῦ-
σαν οἱ σκύλοι, οἱ τουφεκίες, οἱ φωνές
τῶν τσοπάνηδων.

Καὶ τότε ἦταν ἡ ταραχὴ, πού τὰ
παιδιά ἔχασαν τὸν ὕπνον τους. Εἶχαν κα-
ταλάβῃ πῶς ἐκεῖ κοντὰ ἦρθε τὸ πρὶ
μεγάλον ἀγρίμι πού εἶναι στὸ δάσος. Τέσ-
σερα πέντε παιδιά βγῇκαν κι ἀναψαν
ἀπέξω ἀπὸ τίς καλύβες μίαν μεγάλη φω-
τιά, μὲ προσοχὴ νὰ μὴν πεταχτῇ καμιά
σπίθα στὰ δέντρα. Ἐχουν ἀκούσει πῶς
ὁ λύκος φοβᾶται τὴ φωτιά. Ἐπειτα ὁ-
μως τοὺς ἔφυγε κάθε φόβος μὲ τὸ ἀδιά-
κοπο γάβγισμα πού ἄκουαν. Αὐτὸ ἔδειχνε
πως ὑπάρχουν σκύλοι πιστοὶ καὶ δυνα-
τοί, πού κυνηγοῦν τὸν ἐχθρό.

Τὰ χαράματα μπόρεσε ὁ λύκος νὰ
σταθῇ μέσα στὰ ἔλατα. Ἦταν κουρα-
σμένος κι' ἀγκομαχοῦσε. Ἦταν πληγω-
μένος καὶ νησιτικός.

Ἀλλὰ ὠνευρέθηκε κι ἄλλα βρῆκε.
Ὡστόσο, ἐπειδὴ δὲν πρέπει σὲ λύκο νὰ
παραπονιέται, ἔγλειψε τίς πληγές του,
καὶ τράβηξε νὰ βρῇ καλύτερη τύχη.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΙΑ

Χαρισμένο στο Γυναικείο

Τὴν εἶχα ἀγοράσει τὴν καρδε-
ρινούλα μου ἀπὸ ἑνα γέρο πού
εἶχε καμμιὰ δεκαριά μαζύ, σ' ἑνα
μεγάλο κλουβί.

Τὴν ἔβαλα τὸ ἴδιο τὸ βράδυ μέ-
σα σ' ἑνα κλουβάκι καὶ κάθησα
ὡρες δόκλιμες καὶ τὴν κοιτούσα
πού ἔτρωγε ἢ πετούσε. Ἦτανε
ὁμοιότης πολὺ. Κάθε πρωὶ λου-
ζότανε κι' ἔπειτα ἀρχίζε τὸ φαί.
Τῆς ἄρεσε ἡ καλοπέραση αὐτῆς,
θυμότανε ὁμοίως, κάπου καὶ πού,
τὴ ζωὴ τῆς τὴν ἐλευτέρη, πού πε-
τούσε ἔξω ἀπὸ τὴν στὰ δάση.

Κι' ἀρχίζε τότε νὰ χτυπᾷ τὰ
σώματα, ζητώντας νὰ τὰ σπᾷ.
Τὴν λυπόμουναι τὶς συγμιεῖς αὐτές,
ἀλλὰ σὺ πάσα τὴ συνείδησή μου
μὲ τὴ σκέψη, πὼς ἔδω ἡ ζωὴ τῆς
ἦτανε πῶς ἐξασημασμένη. Μία
μέρα ὁμοίως ἡ πόρτα τοῦ κλουβιοῦ
βρέθηκε ἀνοιχτὴ κι' ἡ καρδε-
ρινούλα μου πέταξε μετὰ χαρᾶ.

Κάθισε ἀπᾶντα σ' ἑνα δέντρο,
ἀντίκρου στὸ κλουβί, κι' ἀρχισεν
ἑνα τραγουδι χαρούμενο, μὲ τὸ
ὁποῖο χαιρετοῦσε τὴν λευτερίαν τῆς.
Ἔχασε ἀμέσως καὶ τὴν περιποι-
ήση καὶ ὅλα. Τὴν ἔμελε πᾶς
ἂν εἶχε ἡ ὄχι καλὸ φαί κάθε μέρα;
Ἦτανε λευτερὴ κι' αὐτὸ τάντι-
στάθμιζε ὅλα.

Ὁνειρεμένη Πατρίδα

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ

Μία φορά, ἑνα παιδάκι
πὺλ τὸ λέγανε Κωστάκη,
εἶχ' ἑνὰ μικρὸ γατάκι
μὲ σὺρὰ λουριδιωτῆ.

Κάθε μέρα, δυστυχία
τὸ καίμενο τὸ γατί!
δὲν βρισκόταν σὲ ἡσυχία
ἀπὸ τὸ σκληρὸ παιδί.

Τοῦ τραβοῦσε τὴν σὺρὰ τοῦ
τοῦ σφιγγε τὸ κεφάλι,
τὸ ἔκολλεγε τ' αὐτιά του,
τὸ καίμενο τὸ γατί!

Μία φορά θυμόναι ὁμοίως
ἀπ' τὸν πόνο τὸν πολὺ,
καὶ ἀρπάζει ἀποτόμως
ἀπ' τὰ μούτρα τὸν Κωστή!...

Ναυτοπούλο τὸν Ἀβέρωφ

ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ...

Σ' ἑνα χωριουδάκι τῶν Ἀλ-
πεων ἔξυσε φτωγικὰ μὴ μικρὴ
οἰκογένεια χωρικοῦ. Τὸ μικρὸ
χωραφάκι πού εἶχανε, σχεδὸν ἄ-
γοι, δὲν ἔδινε ἀρκετὸ ψωμί.
Τὸ χωριουδάκι δὲν εἶχε κι' ἄλλες
δουλειές γιὰ νὰ δουλέψῃ ὁ πατέ-
ρας καὶ τὰ παιδιά, καὶ νὰ κερ-
δίσουν.

Μία μέρα, ὁ πατέρας φρόναξε
τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά καὶ
τοὺς λέει:

— Ἀγαπημένοι μου, ἔχω μίαν
σοβαρὴν ἀπόφαση.

— Πού; ποιά; ρώτησαν μετ-

ρίεργεια ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά.
— Νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ χωριὸ
καὶ νὰ ξενιτευτοῦμε.

Τὰ παιδιά ἀκούσαν τὴν ἐν-
δοση σχεδὸν μὲ χαρὰ. Ἡ μητέρα
ἀπεναντίας ἐγένει σκεπτικὴ, ἀνέ-
συχη καὶ εἶπε:

— Τὶ θὰ γίνουμε σὲ ξένον τόπο;
— Μὴ φοβάσαι, τῆς ἀποκρίθη-
κε ὁ ἀντρας τῆς: πολλοὶ σύντρο-
φοί μας πού ἔφυγαν χρόνια τώρα
στὴν Ἀμερική, εἶναι καλύτερο
ἀπὸ μᾶς.

Ἦταν ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες,
ἡ μικρὴ οἰκογένεια πούλησε τὸ
χωραφάκι τῆς καὶ κίνησε γιὰ τὴν
Ἀργεντινὰ τῆς Νότιας Ἀμερι-
κῆς. Ἐκεῖ ζοῦσε δύο ἑκατομύ-
ρια Ἰταλοί, καὶ μέσα σ' αὐτοὺς
οἱ ξένοι μας βόηκαν ὑποστήριξη
καὶ βοήθεια. Σὲ λίγα χρόνια ἡ
φτώχεια εἶχε πᾶς περᾶσει γιὰ τὴν
ἐργατικὴ οἰκογένεια.

Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι πατρίδα
μας καὶ ὁ Θεὸς φυλάει διὰ τὰ
πλάσματά του, σ' ὅλα τὰ μέρη
τοῦ κόσμου.

(Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ) Προλετάρους

ΞΕΝΕΙΤΙΑ

Τὸ βράδυ-βράδυ, σὰν ἔβλεπα
ἀπὸ μακριὰ νὰ σηκώνεται ψηλά,
ὕπερ ἡφανα, καπνὸς ἀπὸ κανένα
χωριότιμο καλυβάκι, ἔλεγα μὲ
βουρκομένα μάτια:

«Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος, πού ξα-
ναβρίσκει τὸ βράδυ τὸ σπιτάκι
του, τοὺς δικούς του, καὶ κάθεται
ν' ἀναπνεύσῃ σ' ἡ μέση τῆς οἰκο-
γενείας του!»

Ὁ ξένος παντοῦ εἶναι μονάχος!
Ποῦ πηγαίνουν τὰ φτωχὰ συν-
γεράκια, πού τὰ κυνηγᾷ μὲ λύσσα
ἡ μαγιασμένη θύελλα; ἔτσι μὲ
κυνηγᾷ καὶ μὲνα ἄγρια, ποῖος ξέ-
ρει γιὰ πού!

Ὁ ξένος παντοῦ εἶναι μονάχος!
Αὐτὰ τὰ δένδρα, αὐτὰ τὰ λου-
λούδια, εἶναι ὡραῖα: ὁμοίως δὲν
εἶναι οὔτε τὰ λουλουδάκια τὰ
φτωχὰ, οὔτε τὰ δενδράκια τῆς
γλυκαῖς μετὰ πατρίδας, γιατί τί-
ποτε δὲν μοῦ λέγουν.

Ὁ ξένος παντοῦ εἶναι μονάχος!
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Βερβένια

ΚΡΟΥΣΤΑΛΛΑ

Ὅσο καλὸ νὰ λὲν γιὰ μᾶς, δὲν
μᾶς μαθαίνουν τίποτα νέο.

Μὲ τὴν σωματικὴ ἐργασία, ξε-
χνᾷ κανεὶς τίς στενοχώριες του,
κι' αὐτὸ παρέχει στους φτωχοὺς
εὐτυχία.

Προτιμοῦμε νὰ ποῦμε κακὸ γιὰ
τὸν αὐτὸ μας, παρὰ νὰ σιωπῇ-
σοῦμε.

Ὅταν κανεὶς δὲν βρῇ ἀνάπαυ-
ση μέσα του, εἶναι περιττὸ νὰ
τὴν ψάξῃ ἄλλοῦ.

Καθένας λείει καλὸ γιὰ τὴν καρ-

διά του, ἀλλὰ κανένας δὲν κοιτάει
νὰ πῇ γιὰ τὸ πνεῦμα του.

Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Μπρὸς τὴν εἰκόνα τῆς μὲ λύπη
[στέκω]

Χαμόγελο στὸ χεῖλὶ τῆς ἀνθεῖ.
Θερμὸ φιλὶ μὲ δάκρυα τοῦ

Μὰ εἶν' ἄψυχο, ὠϊμέ, δὲ μὲ
[φιλεῖ]

Ἀπομακρύνονται καὶ πίσω
[στρέφω].

Τὸ βλέμμα τῆς ἀκόμα μὲ θω-
[ρεῖ].

Σὰν νὰ μοῦ λέγῃ: — Ὁρφανὸ
[μου, θάρρος!]

Κι' ἡ Μαμά σου γιὰ σέβανε,
[ἀγρυπνεῖ].

Μπρὸς τὴν εἰκόνα τῆς καὶ
[πάλι στέκω].

Χαμόγελο στὸ χεῖλὶ τῆς τὸ ἴδιο
[ἀνθεῖ].

Θερμὸ φιλὶ ἐγὼ τοῦ ξαναδίνω,
Μὰ... τώρα λὲς κι' αὐτὸ πὼς
[μὲ φιλεῖ!]

Μπουμπουλὶνα

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γεωργάκης: — Ἐγὼ, Τάκη, γι-
ορτίζω δύο φορές τὸ χρόνο: μίαν
στὸν ὀνόμα μου καὶ μίαν στὰ γενέ-
θλιά μου.

Τάκης: — Ἐγὼ μόνο μίαν, γιατί
δὲν ἔχω γενέθλια.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Εἰμαρμένης

Ὁ Δάσκαλος: — Πόσους δακτύ-
λους ἔχει ὁ πούς;

Τραγουδι τῆς Δευτεριᾶς: — Πέντε.

Ὁ Δάσκαλος: — Τὶ λὲς; Δὲν ξέ-
ρεις πὼς ἔχει δώδεκα;

Τραγουδι τῆς Δευτεριᾶς: — Μὰ
ὄχι! Ὁ δικός μου τουλάχιστο,
σὰς βεβαίω πὼς ἔχει πέντε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς

Ὁ Ἀγοράστης: — Ἀπὸ χθὲς ὡς
σήμερον ἀκριβῶς τὸν πόλιν τὰ
κουνουπίδια;

Τὸ παιδί: — Σήμερα, ἀφεντικὸ,
ἦταν ἑλλειψη στὰ περιβόλια. Νά,
χθὲς εἴμαστε τρεῖς γαϊδάροι, καὶ
σήμερα εἶμαι μόνος μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πόλεως τ. Ὁνειρων

— Κάτσε φρόνιμα, παιδί μου,
γιατί ἀπόψε ἐρχεται ὁ πατέρας
σου. Δὲς τὸ τηλεγράφημα.

— Τὸ εἶδα. Τὸ κανεὶς γιὰ νὰ μὲ
φοβερώσῃ. Τὰ γράμματα τοῦ
παπαμπᾶ... δὲν εἶναι τέτοια!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ

— Τὶ θὰ πῇ, Νίκο, ἐκεῖνο πού
εἶπε ὁ Ἀρχιμῆδης: δὲς μοι πᾶν
στὸ καὶ τὰν γὰν κινήσω;

— Νά... θὰ πῇ... δὲς μου
ψάρι παστό, νὰ τὴν τριαντίσω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Μακεδόνος Προσκόπου

Ἀπορία τοῦ Τοτοῦ.

— Γιατί, μαμμά, ὅταν γυρίζουν

οἱ ἀμαξάδες στὸ σπίτι τους, π-
ρουν καὶ τὸ καμουτσίκι τὸ
Γιὰ νὰ δέρνουν τὰ παιδιά τὸ
Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ναυτοτ. τ. Ἀρ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδευτὴν τῆς λύσειν μὲ 10
θὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τὴν ἐξ-
αίρεση. Ἐάν θέλῃ νὰ δημοσιεύῃ
νομὰ τοῦ εἰς τοὺς Δύτας, πρέπει
συνέλευση λέπτα 25 εἰς γραμματόση-
μα.)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ Ρ

ΛΟΙΣ

BO H ΦΙ

ΘΕΙ

Ἀρχαῖον γινωμικόν.

(.) Μαγετικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκ-
Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Θεοφάνους τ. Ἐκ

— Καίμενη Μαρία, κόκκιν-
εἶναι.

— Ποιό;
— Μ' αὐτὸ πού θ' ἀγοράσῃ

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Vs - q - ts - hrx - cnsiz - ls -

Λύσεις τοῦ 8ου φύλλου
α.) Ἐν οἶδα οὐδὲν οἶδ

β.) Ὅπου δὲν πῆναι λόγος,
πτεὶ ῥάβδος. (Λαμβάνομεν

λαβὴν ἐν γράμματι ἐξ ἀρχῆς τῆς
σειρᾶς καὶ ἐν ἑκ τοῦ τέλους

κάτω.) — γ.) Devant son
feur.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Συνέχεια εἰσφορῶν ἀπὸ σελ.

Κάρ. Ν. Βοττάρος, Ἀθήναι
10. Γεωρ. Τζωρτζόπουλος, Ἀ

νιον 5. Βασίλειος Παπαϊωάν-
Δ. Γροῦμπια, Ἐλετσού 3. Ἀρ

καὶ Ἰφιγένεια Ἀτ. Ζίππα,
θῆναι 3. Ἰσμήνη Γ. Χαλαρά

Πάτρα 2. Ἐλευθέρα Ἐλ-
πούλα 3. Ἐντοκὸν Γραμμα

2,30. Γρηγόριος 6 Ἐ' 1,20. Μ-
βόλος Χαραυγῆ 1. Λουῖζα Μ

τίνη, Κέρκυρα 2. Κατίνα Ζ. Μ-
τσίω, Βόλος 4. Φλώρα Φω

δου, Θεσ/νίκη 2. Παιδικὴ Π-
διά 5. Γ. Ε. Ἀθανασιάδου, Π

μᾶριον 4. Εἰμαρμένη 1,30. Μ-
Κ. Καραγεωργίου, Μιτυλήνη

Ἰων Καρσιφάλης, Ἀλεξάνδ-
2,50. Στρατηγὸς Δέβρετ, δε. 1

ζεντᾶ 5. Θεοδώρα Δ. Γκορτσ-
Κοζάνη 2. Μικρὸς Σουλίο

1,40. Ψωφιδεύς 5. Ἀλκη-
Λύρα τοῦ Ὁρφέως 2. Μαρ

2. Φεμινίστρια 2. Ἀρχηγός
Φυλῆς 1.

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐν-
ζω τὰς θερμότητας μου εὐχαρισ

Εἶναι ἔξω καὶ γενικῆς ἐννοίας
διότι συντελοῦν εἰς τὴν διάντη

νὸς περιοδικὸν τῶν χρησίων
τὴν ἐλληνικὴν νεότητος, ἐπομέν

νὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πᾶ-
χαρκτηρίζεται ἡ «Διάπλ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΘΑΝΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ὁ ὁποῖος: ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ

πρῶτα φυλλάδια, ἐτυπώθη καὶ χ-
καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον

πτά 30. (Ταχυδρομικῶς, λέπτα

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ κάποια μεγάλη κι' ἐπὶ
μὴ δίκαια πού ἐγένει στὸν

ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ
αὐτὸν (ὁ δὲ νῦν) — καὶ γιὰ τὴν δ-

αὐτὴ «Διάπλასιν» δὲν θέλει νῆ-
μυ λόγο, — ὁ συγγραφεὺς τοῦ

αὐτοῦ Ἀρόμου καὶ τοῦ «Μυ-
κοῦ τῆς Κοντέσσας Βαλέραι-

ς» πικρῶς καὶ ἀπογοητευ-
με τόσο πολὺ, ὥστε, μὲ τὸ δι-

στον ἀποφάσισε νὰ μὴν κασα-
ται πᾶς τὴν λογοτεχνία.

Ἀπὸ τὴν «Διάπλასιν» ὁμοίως,
τοῦ ἐργάζεται 24 ὁλόκληρα

ὅνια, δὲν θάποσασθῇ ὅλως
ἀπὸ τὴν ἐργασίᾳ.

τῆς: Συντάξας. Θὰ ἐξακο-
πῇ τὴν ἀπόφασιν καὶ δημοσιεύ-
σῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ «Χωρὶς

ἐννοίας», πού τὴν ἔχει καμῖ
πέρου. Ἀλλὰ τίποτ' ἄλλο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ φύλλου, ἀπ' τὸ
ἀπὸ τὸν ἐργασίαν, ἔχουν ἀναλᾶβει ἄλλοι

ἀπὸ τὸν ἐργασίαν, ἔχουν ἀναλᾶβει ἄλλοι
ἀπὸ τὸν ἐργασίαν, ἔχουν ἀναλᾶβει ἄλλοι

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
Ἀθήναι, 35 ὁδὸς Εὐρυπιδίου

τὴν 15ην Ἰανουαρίου 1919.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ὁνειρμένης Πα

λόγο: Εὐδοκίμει καὶ τι ὅταν χρειά-
ζεται, ὅταν εἶναι ἀνάγκη. Ἀλλὰ τί
χρειάζεται ἄλλο περιοδικὸν γιὰ παιδιά,
ὅσο ὑπάρχει «Διάπλასιν» πού ἐκπληρῶ-
νει τόσο καλὰ τὸν προορισμὸ τῆς; Καὶ
ποῖος; τρελλὰ δὲν νάβῃ τὴν «Διάπλასιν»,
δοκιμασμένη τώρα ἀπὸ μισὸ αἰῶνα,
γιὰ νὰ πάρῃ ἑνα καινούργιο περιοδι-
κό, γιὰ δοκιμὴ;

Ἡ Ἀυτοκρατορία τοῦ Βυζαντίου
μοῦ γράφει: «Ὅπως ὁ Βενιζέλος; μα-
μεγάλωσε καὶ δό

ά. (!). Δαντελλένιο Συννεφάκι, ά.
'Απολλώνιος, ά. 'Ανεμόμυλος, ά.
(ΠΒ). Πατρινός 'Αστήρ, ά. (ΑΦ).
'Αμόλυκτο Λάβαρο, ά. (ΝΦ). Ψη-
λοεπίτης, ά. (ΑΜ). Σωπικό, ά.
(ΑΜ). Άγριος 'Ατολίγανος, ά. Κα-
μάρι των Γονέων, ά. (ΚΓ). Φλία-
ρος Πατρινός, ά. (ΠΜ). Άγριεμένο
Κύμα, ά. (ΜΜ).

'Αναγεώσεις ψευδωνύμων: 'Η-
ρώδης ό 'Αττικός, ά. Αίολεύς, ά.
Φαίδρα, κ. Φαίδων, ά. 'Ελλάς των
'Ονειρών, κ. Ραφαέλλα, κ. Γαβρι-
έλλα, κ. Μικρός 'Αεροπόρος, ά. Μεσ-
σηνιακή 'Ακτή, ά. 'Ηρωϊκό Θρα-
κόπουλο, ά. 'Ανδροειμένους Κου-
ραμίες, ά. 'Εθνικόν 'Ιδεώδες, ά.
'Ηώς των 'Ορέων, ά. Νικηφόρον
Σίφος, ά. Μυστηριώδης Νήσος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50·
διὰ τὰς περιπέλειον 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν·
ό Κόρης Χί με Μακεδ. Πόθος·
Διαβ. τ. Γεν., 'Αστέρι. 'Αμας. — ό
Νικητής τοῦ Μαργέρον με 'Ιδ. 'Ελ-
λάδα, Κόρ. τ. Κυμ., Βασ. τ. Βουλγα-
ροκτ., Δορελάι, Νικητ. τ. 'Αουστερλ.
Τσελλοαρο., Ζινέτ. — ό Νικητής
Στρατιάρχης με Κναν. Δάβ., Νι-
κηφ. Σιφ., Διεθ. Δίκ., Δικέρ. 'Αετ.,
Κερκ. Αὔρ., καί ὅλου; τού; Κερκυ-
ραίου; καί 'Ηπειρώτι; — ή Κόρη
τοῦ Παναχαϊκοῦ με Ναυτοπαιδα, Ψα-
ροπούλαν, Νεαρ. Ντέντ. — τὸ 'Ιθα-
νικόν της Δόξης με Εἰμαρ., 'Ανε-
μοστρόβ., καί με ὅλου; — ή 'Ενδοξος
Νίκη με Μικρόν Δεσβιον. — ή 'Εν-
δοξος Τραπεζοῦς με Ψεύτ. Κουκλ.,
Σεπεσ. Δόρδ., Φωχ. Χαμομ., Ψυχ.
τ. 'Απείρον, Παπάκι, 'Αστροποῦλ.,
Μυγκέ, Κόρ. τ. Βουν. — τὸ 'Υπε-
ρήφανο Εὐξείνουπολο με Κναν. Δάβ.,
Δαρισ. Διαβ., Βασ. Χάλιν, Ναυτο-
παιδα, Εὐγ. Φιλοδ., 'Αετιδέα, Δι-
κέρ. 'Αετ., Τιαρκ., Τρισόν. — ή
Δάλια με Μανόν, Ζινέτ., Τιάρκ.,
Δορελάι. — ή 'Ωραία 'Ελληνίς με
'Ελ. τ. Σκλάβ., Φρέντον, Γιαπο-
νέαν. — ό 'Αθω; με Τριελλή Πριγ-
μικ., Γίνο Βούγα, 'Ελλ. Νίκη. — ό
Τιάρκος με 'Αστ. τ. Βέγα, 'Αθ.
'Ελλάδα, Μεγαβαράτα, Χλωμοφτέγγ,
Λαλινα, 'Επτάλοφ., Σουλιάτις,
Ψωφιδ. — ό Γιάννης 'Αγιάνης με
Μικρ. Καλλι., Μαυροτ. Ψυχοδία,
Δοδα 'Αολεκίνον, Βομ. τ. 'Ελευθ.,
'Αφρομ. Κύμα, Οἰδιποδα, Σανθ.
Μελαχο. — ή 'Επτάλοφος με Χιο-
νοσκ. Πηργασ., Βασ. τ. Βουλγ., Μα-
νόν, Ναυτοπαιδα, Σφιγγα, 'Ονειροστ.
Καλαμ., καί με ἅπαντες τού; Θεσ)νη-
κί; 'Αθηναίους καί Πατρινοῦς. — ό
Καλλιαντάγκος με Κῆμτ. τ. Αἰγ.,
Δόντ. τ. Χαίρων, Ψεύτ. Κουκλ.,
Ψωφιδ., Εἰμαρ., Χλωμοφτέγγ. — ό
Φαίδων με Ψεύτ. Κουκλ., Τρισόν.,
Μυγκέ, Νατιερνίφ., Τιάρκ., Ναυ-
τοπαιδα, Βερβέν., 'Επτάλοφ. — ό
Μακεδών Πρόσκοπος με Ψεύτ.
Κουκλ., Βαρωνίδα, Σεπ. Δόρδ.,
Τσελλοαρο. — ό 'Ανεμοστρόβιλος με
Βασ. τ. Βουλγ., Νέμον, Ναυτο-
πρόσκ. — ό Νεαρός Ντέντενιτ με
'Ονειρο τ. 'Ελλ., 'Ελλ. τ. Μέλλ.,
Δόντ. τ. Σαλόν. — ό Χαλῆς Προ-
μετιανός με Διαβόλ. τ. Αζμπρ., Καλ-
λικάντζ., Πλ. Νέμον. — ό Χωνο-
σκεπής Πηργασός με Δῶν Κίχ.,
Ζινέτ., Κόρ. τ. Βουν.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους της: 'Αρχηγὸν της Φύλης
(δὲν ξεύρω ἂν ἐλήφθη — καί ποῦ
καιρὸς νὰ πιάσῃ! — ἔχω ὅμως
ἕνα πλῆθος Συλλογῶν, ποῦ δὲν
ἤλθε ἀκόμη ἡ σειρά τοὺς) ἴσως
νὰ εἶναι μέσα 'ς αὐτές.) Τρ. Π.
Χρ. (ὄχι, δὲν ἐτυπώθη ἀκόμη.)
'Ασπ. Δ. Φανδρ. (χαίρω ποῦ ἀπε-
φάσισες νὰ μοῦ γράψῃς) τὰ χη-
μάτα ἐκεῖνα ἐλήφθησαν καί τὰ
περασμένα φύλλα, γενικῶς, 30 λε-
πτά.) 'Ελληνικὴν 'Ιδέαν (δὲν μπο-
ρῶ νὰ κάμω ἄλλο, παρὰ νὰ σοῦ
τοῦ εὐνηθῶ) Κυματοδαρμένον Βρά-
χον (εἰς ἄλλας ναι, εἰς ἄλλας ὄχι·
π. χ. εἰς τοὺς Γρίφους, Δεξιγρί-
φους κτλ. ὁρθογραφία δὲν τηρεῖ-
ται, μόνον ὁ ἦχος ἀρκεῖ· ἐξαφνα
με τὸ ἄσθον ἡ καί με τὴν γῆσον
Κῶς, μπορεῖ νὰ γίνη οἶκος) εἰς
τὸ Μαγικόν Γράμμα ὅμως τηρεῖ-
ται τὸ κῆμα ἐξαφνα, τὴ προσθή-
κει τοῦ Ρ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη
κρίμα) Σένον Νεανίαν (μὰ ἔχω
τόσα πολλὰ παιδιὰ, ποῦ εἶναι ἄ-
δύνατο νὰ τὰ προφταίνω συγχό-
ρον) πρέπει λοιπὸν νὰ κάνετε ὁ-
ποιοτή) Στ. Κανέι. (ἐστεῖλα· τὸ
ψευδώνυμο ποῦ θέλεις τὸ ἔχει
ἄλλος) Σπινθῆρα της 'Ελευθερίας
(ἐλήφθησαν) Θάλασσα Δ. Χ. (εὐ-
τυχία καί γιὰ μέγα· γράφε μου)
Κ. Βαλονξ. (βραβεῖον ἐστεῖλα.)
'Αθωια (ἐλαβα καί σ' ἐπίστωσα.)
Ρεζεντά (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόση
ἀγάπη) Εὔαν (ἐστεῖλα· χαίρω
πολὺ καί περιμένω) Φρέντον (πότε
βλάπτει, πότε ὄχι· εἶναι κατὰ τὸν
ἀνθρωπο καί κατὰ τὰς περιστά-
σεις) οἱ γράφοντες κυττάζω τὸ
παράγον ἀπὸ τὸ κύπτω-κυπτάζω
·κυττάζω· οἱ γράφοντες κοιτάζω,
τὸ παράγον ἀπὸ τὸ κοίτη· ἡ δευ-
τέρα παραγωγή θεωρεῖται τώρα
ὁρθοτέλεια) Χονσαλλίδα (διότι Πέ-
ταλοῦδα εἶναι ἡδὴ ἄλλη) 'Ανδρει-
ωμένον Κουραμπιέν (φωτογραφία ἐ-
λήφθη) Κονστ. Δ. 'Ελευθ. (ἄχ αὐ-
τὴ ἡ γρίπη! ξεροκισμένη νάνα!)
Φωγὴν της 'Ηπειρον (ναι, ἀλλὰ
ποῦ αὐτὰ γίνονται διὰ κλήρου;)
'Ελευθερία Πόλη (ὁ Κόκκινος Βρά-
χος) τιμᾶται δρ. 3.50. ἀλλὰ ἔχει
ἐξαντληθῇ) 'Ασπρολόλουδο (βρα-
βεῖον ἐστεῖλα, φωτογραφία ἐλή-
φθη) Πελλάδα (τὰ διδάκτρα εἶ-
ναι, νομίζω, 50 δραχμαί· ἀλλ' εἰς
πόσον καιρὸ μὴνάνει κανένας;
αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φυσικὴν
του ἱκανότητα) Νοσταλγίαν (ἐ-
στεῖλα· δὲν ὑπάρχει) Μαοῦν Ἀδ-
ρήλην (ὄχι) Παιδί της Ρούμελης
(ἐλογίσθη δικό σου καί· εὐχαριστῶ)
'Εμμ. Βερον. (εἰς τὸ γράφετόν μου
θὰ τὴν στείλῃς) ὄχι, με τὸ ψευ-
δώνυμο της ἀδελφῆς σου δὲν
εἰμπορεῖ; βάλε τὸνομά σου) Κό-
ρη τοῦ Παναχαϊκοῦ (πολλοὺς χαι-
ρετισμούς ἀπὸ τὴν συμπαθῆτριάν
σου) Νικητήριο Σάλπισμα (εὐχο-
μαι καλὴν πρόοδον εἰς τὸν σύνδε-
σμόν σας) 'Ηπειρωτάκι (σὸ Σε-
σπάθωμα λογιζοῖνται μόνον νεοί
συνδρομηταί καί φρετινὰ φύλλα)
Υἱὸν της 'Ελλάδος (ὄχι, δὲν ἐλαβα)
'Απελευθερωθέντα Μικρασιάτην (πε-
ραστικά) 'Εθνικὸν Θράκιον (τόσο
ἐπτενές, ἀδύνατον) Γυθειωτάκι
(ὦραϊο τὸ γράμμα σου· ἡ φωτο-
γραφία νὰ μὴν εἶναι με ἄλλον)

Τραγοῦδι της Δευτεριάς (ποῦ πλη-
ροφορεῖ τὴν Τσελλοαροακίδα ὅτι
δὲν πηγαίνει πιά σὸ Σχολεῖο, ὅ-
στε ἂς μὴ κολήν ἐκ τῶν ἰδίων τ'
ἀλλότρια) Κόκκινον Βράχον (ὄχι,
ἐκτενὴ δὲν δέχομαι διὰ κανένα
λόγον) Ναυτοπαιδα (θεωροῦνται
ὡς ἐν διὰ τὸν στέλλοντα) 'Ονει-
ρεμένη Πατοῖδα (εἰσθε εὐτυχεῖς
ποῦ ἔχετε τέτοιο Γυμνασιόρχη)
Χρ. Π. Βερ. (θὰ λάβῃς μόλις τυ-
πωθῇ) εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα
γράφεις) Γλυκὴ Παρεῖδῶν (φωτο-
γραφία ἐλήφθη) Νικητρίαν Γαλα-
νόλευκην (τὰ ἐσπμειόσα) Τσελλὴν
Ψαροπούλαν (ἐπιταγὴ ἀρ. 4080 ἐ-
λήφθη) 'Αλκην (ἐλήφθησαν, δε-
κταί) Κοσμοκράτορα (ὄχι, δὲν ἔχω
καλύμματα τῶν τόμων πρὸς τὸ
παρόν, διότι στοιχίζουν πολὺ ἀ-
κριβᾶ) Νικ. Γ. Φωτ. (ἐστεῖλα·
ἐγκάρδια συλλυπητήρια) Νέον
Βολταῖρον (ὄχι, δὲν εἶναι λάθος)
'Αλεγον (διότι ἀργησε νὰ τυπωθῇ·
διεβιάσθησαν) Σουλιάτισσαν,
Μπαρουτ. Γαλανόλευκην, 'Ελληνικὸν
Κλέος, Ρωμὸν κτλ.

Ραφαέλαν, Γρηγόριον Ε', Μαχ.
Μακρ., 'Ανίκητον 'Ελληνα, Σεπε-
μένον Δόρδον, Κονστ. Παλαιολό-
γον, 'Ανέλιπτον Χαράν (ἐλαβα εὐ-
χαριστῶ)
Φιλί της Μάννας, 'Επτάλοφον, Τι-
άκον, Εὐέλπιν, Δούκαν Βουδ., Νι-
κήτριαν Γαλανόλευκην, Μικρόν Δέ-
σβιον (ἐστεῖλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ
τὴν 9ην 'Ιανουαρίου, θ' ἀπαντήσω
εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ 179ου Διαγωνισμοῦ
Λύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου. Αἱ
λύσεις δεκταί μέχρι της 15ης 'Απριλίου
ἀλλὰ καί πέραν της προθεσμίας ταύτης
ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσι-
ευθῇ, ἔπως καί τῶν προηγουμ. φυλλαδ.)

96. Δεξιγρίφους

'Εν κοινότητι στοιχείων
Μ' ἄπλουν ἄρθρον ἂν ἐνώσης,
Τῆς 'Μυστηριώδους Νήσου;
Πρόσωπον θὰ φανερώσης.

'Εστάλη ὑπὸ Σανθ. Μαροῦ

97. Μεταγραμματισμός

Μιὰ νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Τὸ κεφάλι μόνο ἀλλὰ ἔχω
Καί μεγάλη, ἐρχαία πόλη
Στὴν Ἀσία παρουσιάζω.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ιδεώδους τῶν 'Ελλ.

98. Στοιχειοτονόγραφος

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πάλι.
'Αν τῆς κόψῃς τὸ κεφάλι
Καί τὸν τόνον τῆς κινήσης,
'Ὅσο θέλεις θὰ βράβωθῃ.

'Εστάλη ὑπὸ Γρηγορίου Ε'

99. Αναγραμματισμός

Ποταμός της 'Ιταλίας
Τὰ στοιχεῖα τοῦ σελεύει
Κτλ... ἀπὸ κάποιο τερμαμένο
Τὴν ἐνδυμασία κλέβει!

'Εστάλη ὑπὸ Νίνας Ν. Κοτσίδη

100. Πνευμαίς

+ Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος θεός.
* + * = Συμπερασματικόν.
** + ** = Στρατηγός· 'Αθην.
*** + *** = Φορηγόν.
**** + **** = Πιγνόν.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασίου Φλοίσβου

101. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 = 'Αρχαῖος θεός.
2 3 5 = Νῆσος.
3 4 5 = 'Ανταναμία.
4 1 3 5 = Πιλήσο.
5 1 4 3 5 = Φινιόνενον.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ψω

102-106. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος
στη; τῶν γάτωθι· λέξων δι' ἑ
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σ
σθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ,
τόσαι λέξεις:

Χρόνος, κακῶς, κύκνος,
πόλος.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφ. 'Ε

107. Διπλῇ 'Ακροστιχί

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κατάθε-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν ὅρος τῆ
κῆς, τὰ δὲ δευτέραι ἄγονον χώρ
1, Θιά. 2, Μυθικός· μουστ
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Μέγας
τῆς· 5, Πόλις τῆς· Αὐστρία· 6
φῆτης.

'Εστάλη ὑπὸ της 'Ανεμώνης τ.

108. Φωνηεντόλιπον

τ - τρ - τν - σ - κ - λλς -

'Εστάλη ὑπὸ Μαριγούλας Μα

109. Γρίφος

ο
ο ο
τι Μ ::
ο ο
ο

'Εσ' ἄλη ἀπὸ τὸ 'Ωραῖο Θαλασσ

ΛΥΣΕΙΣ

τὸν Πνευματ. 'Ασκήσ. τοῦ

339. Τάφρος - ἀφρός. — 340. Β
Κούβζ.

341. Ρ Ο Δ Ο Σ 342. ΙΝΔΟΚ
Ο Δ Ο Σ ΠΟΛΥΒΙΟΣ
Δ Ο Σ Πος, ΝιΟρη,
Ο Σ 'ΟΛΥμπος,
Σ 'Ιλιάς, ΝΑΟ
Σωπος.) — 343

ἡγεμόνα ποιεῖ.—344. Ο ὅ δ ε ι ε
κ α κ ος. (Οὐδ εἰς ἐκ - ονκακ ὡς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[10' - 88]

Τὸ «ΒΑΣΙΛΕΙΟ» εὐχρηστῶς ἀ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑ

[10' - 89]

Πολυπόθητος Εἰρήνη, σὲ

εἰσαι ἡ Νεταρία Ψαρεῶ

Κύμα τοῦ Αἰ

[10' - 90]

Ψεύτικη Κουκλίτσα, ἀλλ

φοῦμε; [10' - 91]

Ψαροπούλα, ἔχεσθε ἀλλή· σ

'Η Ε

[10' - 92]

Ο ποιο; με ἀνακαλύψῃ, ὅτ

βραβεῖο μίαν δέσμη·ν Μ.Μ.

Κ

[10' - 93]

ΝΑΠΙΕΡΚΟΦΣΚΑ, ΡΟΜΠΙΝ, σά

λυφα. ΧΡΥΣ

[10' - 94]

Οἱ τὴν ψῆφον τα; σὸ; ΔΕΥ

ἡ ΕΑΝΑΤΟΣ. — 'Ανέλιπτον

[10' - 95]

Α νταλίσσω Μ.Μ. μ' ὅποιον

ναι. — Κόμης Χτ (πρὸν

[10' - 96]

Λ αριστινοί, φέτος ἐμφανίζομαι

γιὰ νὰ σὰς κάνω νὰ χορ

ταψί. Β. ἤτε με ἂν μπορεῖτε.

[10' - 97]

ΧΛΩΜΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ἐγκάστ

χαριστῶ. ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ Δ